

Doniyor kitobi - Oltmish birinchi son

Payg'ambarlik Naqshini Ochib Berish: Oxirgi Kunlarda Doniyorning Vahiyolari, Ahd va Muhrlash Vaqtini Tushunish

Jeff Pippenger

2024-01-25

To'qqizinchi bobda Jabroil Doniyorga sakkizinchi bobda ko'rsatilgan ikki vahiy haqida unga fahm va idrok berish uchun keldi.

U menga xabar berdi, men bilan gaplashdi va dedi: "Ey Doniyor, endi men senga fahm-farosat va idrok berish uchun keldim. Sening iltijolaringning boshidayoq amr chiqdi, men esa buni senga ayon qilish uchun keldim; chunki sen juda sevimlisan. Shuning uchun bu so'zni angla va vahiyga diqqat bilan qaragin." Doniyor 9:22, 23.

Daniyorga o'ziga zarur bo'lgan "tushuncha"ga ega bo'lishi uchun, Jabroil unga ham "ish"ni, ham "vahiy"ni tushunishni aytdi. "Ish" — ma'bad va lashkarning oyoq osti qilinishi haqidagi vahiy edi, "vahiy" esa 1844-yil 22-oktabrning namoyon bo'lishi haqidagi vahiy edi. Oqsoch opa ham bu ikki vahiyga urg'u beradi; u bizga Daniyor yetmish yillik asirlik bilan ikki ming uch yuz yil o'rtasidagi munosabatni tushunishga intilganini bildiradi. Yetmish yil — Jabroil "ish" deb belgilagan narsadir, "vahiy" esa ikki ming uch yuz yildir. Jabroil ikki ming uch yuz yilning talqinini bergan paytda, Daniyor oxirgi kunlardagi "donolar"ni ifodalaydi. Jabroilning talqinida "donolar" ham "ish"ni, ham "vahiy"ni anglaydilar; fosiqlar esa tushunmaydilar. Millerchilar "ish"ni ham, "vahiy"ni ham tushundilar, ammo faqat cheklangan darajada.

Sinov uchun belgilangan to'rt yuz to'qson yil, Levilar kitobining yigirma beshinchi va yigirma oltinchi boblarida ifodalangan "yetti marta" ahdiga qarshi qilingan to'rt yuz to'qson yillik isyon asosiga qurilgan bir davr edi. Yetmish yillik asirlik esa yerga o'z oromini bahramand bo'lishga ruxsat berilmagan barcha yillarning jami edi.

Masih ko'plar bilan ahdni tasdiqlagan hafta, o'n ikki yuz oltmish kundan iborat ikki davr bilan ifodalangan Uning ahdiga doir nizoning bir timsoli edi. O'sha bashoratli hafta Xoch tomonidan ikkiga bo'lindi; Xoch esa Xudoning muhrini timsollaydi.

"Uning xalqining peshonalariga qo'yiladigan tirik Xudoning muhri nima? Bu shunday bir belgiki, uni inson ko'zlari emas, balki farishtalar o'qiy oladi; chunki halok qiluvchi farishta bu najot belgisini ko'rishi lozim. Idrokli aql Rabbiyning farzandlikka qabul qilingan o'g'il-qizlarida Qalvariya xochining alomatini ko'rgan. Xudoning qonunini buzish gunohi olib tashlangan. Ular nikoh libosini kiyganlar va Xudoning barcha amrlariga itoatkor hamda sodiqdirlar." Manuscript Releases, 21-jild, 52.

O'sha hafta 538-yildagi Yakshanba qonuni (hayvonning belgisi) bilan bo'lingan, butparastlik, so'ng esa papachilik muqaddas maskan va lashkarni oyoqosti qilgan, ming ikki yuz oltmish yillik ikki davrning timsoli edi. Ming ikki yuz oltmish kun davomida Masih O'z shahodatini berdi, so'ng yana boshqa ming ikki yuz oltmish kun davomida Masih o'sha shahodatni O'z shogirdlari orqali

berdi. Ming ikki yuz oltmish yil davomida shayton butparastlik orqali o‘z shahodatini berdi, so‘ng yana boshqa ming ikki yuz oltmish yil davomida shayton o‘z shahodatini papachilik orqali berdi.

Qadimgi Isroilning itoatsizligi tufayli Xudoning “da’vosi”ga aylangan ahd, yerning orom olishini va har qirq to‘qqizinchi yilda nishonlanishi lozim bo‘lgan yubileyi bayon etgan Levilar kitobining yigirma beshinchi bobidagi ahd edi.

Egamiz Musoga Sinay tog‘ida so‘zlab dedi: “Isroil o‘g‘illariga aytib, ularga shunday degin: Men sizlarga beradigan yurtga kirganingizda, o‘sha yurt Egamiz uchun shanba saqlasin. Olti yil dalangga urug‘ soch, olti yil uzumzoringni butab, uning hosilini yig‘ib ol. Ammo yettinchi yilda yer uchun to‘la orom shanbasi, Egamizga bag‘ishlangan shanba bo‘lsin: dalangga urug‘ sochma, uzumzoringni butama. O‘rimingdan o‘z-o‘zidan unib chiqqanini o‘rma, parvarish qilinmagan tokzoringning uzumini terma; chunki bu yer uchun orom yilidir. Yerning shanbasi sizlar uchun oziq bo‘lsin: sen uchun ham, quling uchun ham, cho‘ring uchun ham, yollanma xizmatkoring uchun ham, yoningda musofir bo‘lib yashayotgan kelgindi uchun ham; moling uchun ham, yurtingdagi yovvoyi hayvonlar uchun ham, uning barcha hosili oziq bo‘lsin. O‘zing uchun yetti shanba-yilni, ya’ni yetti karra yetti yilni sanagin; shunda yetti shanba-yilning muddati senga qirq to‘qqiz yil bo‘ladi. So‘ng yettinchi oyning o‘ninchi kuni, Kafforat kunida, yubiley karnayini chaldir; butun yurtingiz bo‘ylab karnay chaling. Elliginchi yilni muqaddas deb ajrating va butun yurtda uning barcha aholisi uchun ozodlik e‘lon qiling; bu sizlar uchun yubiley bo‘lsin. Har biringiz o‘z mulkingizga qayting, har biringiz o‘z oilangizga qayting. O‘sha elliginchi yil sizlar uchun yubiley bo‘lsin: unda urug‘ sochmanglar, o‘z-o‘zidan unib chiqqanini o‘rmanglar, parvarish qilinmagan tokzoringizning uzumini termanglar. Chunki u yubileydir; u sizlar uchun muqaddas bo‘lsin. Daladan chiqqan hosilni yenglar. Shu yubiley yilida har biringiz o‘z mulkingizga qayting.” Levilar 25:1–13.

Ikki ming uch yuz yillik bashoratning birinchi davri, Masih ahdni tasdiqlagan hafta va to‘rt yuz to‘qson yil bilan bo‘lgani kabi, Levilar kitobining yigirma beshinchi va yigirma oltinchi boblaridagi “yetti vaqt” bilan bevosita bog‘liqdir.

Shunday ekan, bilib qo‘ying va anglangki, Quddusni tiklash va qayta qurish haqidagi farmon chiqqan vaqtdan boshlab Masih — Shahzodagacha yetti hafta va oltmish ikki hafta bo‘ladi; ko‘cha yana quriladi, devor ham, hatto og‘ir zamonlarda ham. Doniyor 9:2.

Miloddan avvalgi 457-yildan boshlangan oltmish to‘qqiz hafta sizni Masihning cho‘qintirilishiga va U ahdni tasdiqlagan haftaning boshlanishiga olib boradi; bu esa Xudoning “nizosi” ahdi edi. Ammo “yetti hafta va oltmish ikki hafta” iborasi bilan oltmish to‘qqiz haftadan ajratib ko‘rsatilgan bir hafta-haftalar davri (qirq to‘qqiz yil) bor edi. Miloddan avvalgi 457-yildan boshlab qirq to‘qqiz yil bo‘lishi kerak edi; bu Levilar kitobining yigirma beshinchi bobidagi ahdga va yubiley tantanasiga aniq ishoradir. O‘sha qirq to‘qqiz yil nafaqat yubiley davrlarining ramzi, balki Hosil bayramining ham ramzi edi; chunki u haftalar bayramining qirq to‘qqiz kunidan keyin keladigan elliginchi kundir.

Yigirma uch yuz yillik davrning dastlabki qirq to‘qqiz yili, to‘rt yuz to‘qson yil hamda ahd tasdiqlangan hafta — bularning barchasi Levilar kitobining yigirma oltinchi bobida “yetti vaqt” sifatida ifodalangan ikki ming besh yuz yigirma yil bilan bevosita bog‘liqdir. Yigirma uch yuz

yillik bashoratning har bir unsuri 1863 yilda Adventizm chetga surib, rad etgan “yetti vaqt” bilan to‘g‘ridan-to‘g‘ri bog‘langandir. “Yetti vaqt” yubiley ahdining ramzidir, va shu sababli yana shuni ham qayd etish lozimki, yigirma uch yuz yil 1844 yil 22 oktyabrda yakunlanganida, aynan o‘sha kunning o‘zida ikki ming besh yuz yigirma yil ham yakun topgan edi, chunki Muso Levilar kitobining yigirma beshinchi bobida shunday yozgan:

O‘zing uchun yetti yillik shanbani, ya’ni yetti marta yetti yilni sanagin; va yetti yillik shanbaning muddati sen uchun qirq to‘qqiz yil bo‘lsin. So‘ng yettinchi oyning o‘ninchi kunida yubiley karnayining ovozini yangratgin; kafforat kunida butun yurtingiz bo‘ylab karnay chaldiringlar. Levilar 25:8, 9.

Yigirma uch yuz yillik ichidagi har bir bashoratli davr, Levilar 26-bobdagi “yetti vaqt” bilan, shu jumladan har ikkala bashoratli davr tugagan kun bilan ham, bevosita bog‘langandir. Dastlabki qirq to‘qqiz yil, Quddusni qayta qurish va tiklash ishini ko‘rsatdi; bu ish Xudoning xalqi Bobildan chiqqanida nihoyasiga yetishi kerak edi. Ma’bad uchinchi farmondan oldin tugallangan edi, xuddi uchinchi farishta yetib kelishidan oldin Milleriyalar ma’badi tugallanganidek. Ammo miloddan avvalgi 457-yildan keyin ham “ko‘cha” “qaytadan qurilishi”, shuningdek “devor”, “mashaqqatli zamonlarda” bunyod etilishi kerak edi. Alfa va Omega bo‘lgan Iso har doim bir narsaning oxirini uning boshi bilan tasvirlaydi, va 1844-yil 22-oktabrdan keyin Milleriyalar “ko‘cha”ni ham, “devor”ni ham “mashaqqatli zamonlarda” tugallashlari kerak edi.

Opa Uayt Quddus atrofidagi haqiqiy himoya devorini Xudoning qonunining timsoli sifatida ko‘rsatadi va 1844-yil 22-oktabrdan darhol keyin sodiqlar samoviy ma’badga olib kirildilar hamda Xudoning qonunini (devorni) tan oldilar. Xudoning qonunini, jumladan Shabbatni tan olish uchun, milleritchilar qadimgi Isroil ahdiga qaytarildilar. Haqiqiy “ko‘cha”ning tiklanishi — milleritchilar Yeremiyoning “qadimiy yo‘llari”ga qaytganlarida ruhiy jihatdan amalga oshirilgan tiklanishdir. Devor va ko‘cha barpo etiladigan davrda bo‘lishi kerak bo‘lgan “og‘ir zamonlar” 1844-yildan keyin amalga oshishi lozim edi, va o‘sha paytda yaqinlashib kelayotgan hamda ayni shu tarixning o‘zida tez orada boshlanadigan Fuqarolar urushi ana o‘sha og‘ir zamonlarni ifodalagan edi.

Agar ular sodiq qolganlarida edi, ular ramziy yubileyning elliginchi yiliga (unda qullar ozod qilinadi) yetib borgan bo‘lar edilar; bu, shuningdek, Pentikostning elliginchi kuni bilan ham ifodalangan edi (unda ozodlik xabari butun dunyoga yoyiladi). Ammo 1844 yildan keyin ko‘pchilik Shabbat nuriga qarshi chiqdi, va 1863 yilda ular, shuningdek, Ilyos (William Miller) tomonidan o‘zlariga yetkazilgan Musoning xabarini (“yetti vaqt”) ham rad etdilar. Boshqacha aytganda, ular o‘zlari tiklab, unda yurishlari kerak bo‘lgan “ko‘cha”dan (qadimiy yo‘llardan) yuz o‘girdilar.

Iso har doim oxirni boshlanish orqali tasvirlaydi, va o‘nta qiz haqidagi masal oxirgi kunlarda takrorlanganda, Quddusni tiklash ishi yana amalga oshirilishi lozim bo‘ladi. “Ko‘cha va devor” “mashaqqatli zamonlarda” quriladi. Biz hozir aynan o‘sha mashaqqatli zamonlarga kirib bormoqdamiz. 1844-yil 22-oktabr yaqinlashib kelayotgan yakshanba qonunining timsolidir; shu bois Vahiy kitobining o‘n birinchi bobidagi “buyuk zilzila soati” kelganda, ko‘cha va devor mashaqqatli zamonlarda quriladi. Endi biz o‘sha mashaqqatli zamonlarni Islomning tobora

kuchayib borayotgan urushlari keltirib chiqargan “xalqlarning g‘azablanishi” sifatida aniqlaymiz.

U “musibat vaqti” haqida ilgari yozilganlarni tushuntirar ekan, u “Early Writings” kitobida qayd etilgan izohni berdi.

“1. 33-betda quyidagilar keltirilgan: ‘Men ko‘rdimki, muqaddas Shabbat Xudoning haqiqiy Isroili bilan imonsizlar o‘rtasidagi ajratuvchi devordir va shunday bo‘lib qoladi; hamda Shabbat Xudoning aziz, kutayotgan muqaddaslarining qalblarini birlashtiradigan buyuk masaladir. Men ko‘rdimki, Xudoning Shabbatni ko‘rmaydigan va unga rioya qilmaydigan farzandlari bor. Ular bu boradagi nurni rad etmaganlar. Va musibat zamonining boshlanishida, biz oldinga chiqib, Shabbatni yanada to‘laroq e‘lon qilganimizda, Muqaddas Ruhga to‘ldirildik.’”

“Bu vahiy 1847-yilda, Shabbatga rioya qilayotgan Advent birodarlar juda oz bo‘lgan bir paytda berilgan edi; ularning orasida ham bu rioya etish Xudoning xalqi bilan imonsizlar o‘rtasiga chegara tortish uchun yetarli darajada muhim, deb hisoblaganlar juda oz edi. Endi esa o‘sha vahiyni amalga oshishi ko‘rina boshladi. Bu yerda tilga olingan ‘o‘sha musibat davrining boshlanishi’ balolar to‘kila boshlanadigan vaqtni emas, balki ular to‘kilishidan sal oldingi qisqa davrni, Masih muqaddas maskanda bo‘lgan paytni anglatadi. O‘sha vaqtda, najot ishi yakunlanib borayotgan bir paytda, yer yuziga musibat kelib qoladi va xalqlar g‘azabga to‘ladi, biroq uchinchi farishtaning ishiga to‘sqinlik qilmasliklari uchun jilovlab turiladi. O‘sha vaqtda ‘keyingi yomg‘ir’, ya‘ni Rabbiyning huzuridan keladigan tetiklanish keladi; u uchinchi farishtaning baland ovozigacha qudrat berish va yetti oxirgi bala to‘kiladigan davrda turib berishga muqaddaslarni tayyorlash uchun keladi.” Early Writings, 85.

Sinov muddatining yakunlanishidan oldin “qisqa bir vaqt” mavjud bo‘lib, o‘sha paytda “xalqlar g‘azablanadi, ammo tiyib turiladi”. Ayni vaqtda “keyingi yomg‘ir” keladi. “Xalqlarning g‘azablanishi” Vahiy kitobining o‘n birinchi bobida aniqlab berilgan ramzdir.

Xalqlar g‘azabga to‘ldilar, Sening esa qahring keldi, o‘liklarning hukm qilinadigan vaqti yetdi; qullaring bo‘lgan payg‘ambarlarga, azizlarga va Sening ismingdan qo‘rqadiganlarga — kichigu ulug‘iga — mukofot beradigan, yer yuzini halok qilayotganlarni esa halok qiladigan vaqt keldi. Vahiy 11:18.

Oqsoch bu oyatga izoh beradi.

“Men xalqlarning g‘azabi, Xudoning qahri va o‘liklarni hukm qilish vaqti alohida va farqli bo‘lib, biri ikkinchisidan keyin kelishini ko‘rdim; shuningdek, Mikoil hali o‘rnidan turmaganini va misli ko‘rilmagan qayg‘u vaqti hali boshlanmaganini ham ko‘rdim. Xalqlar hozir g‘azabga to‘lmoqda, ammo oliy Ruhoniyimiz muqaddas maskandagi O‘z xizmatini tugatgach, U o‘rnidan turadi, qasos liboslarini kiyadi, shundan so‘ng esa so‘nggi yetti ofat yog‘diriladi.”

“Men to‘rt farishtaning to‘rt shamolni Iso ma‘badda O‘z ishini tugatgunicha ushlab turishini va shundan keyin yetti oxirgi bala kelishini ko‘rdim.” Ilk Yozuvlar, 36.

“Xalqlarning g‘azablanishi” sinov muddati yopilishidan sal oldin sodir bo‘ladi, chunki undan keyin “Xudoning qahr-g‘azabi” keladi. “Xudoning qahr-g‘azabi” sinov muddati yopilganda sodir bo‘ladi, “o‘liklarni hukm qilish vaqti” esa ming yillik davr mobaynida sodir bo‘ladigan hukmni anglatadi va 1844-yilda boshlangan o‘liklar hukmiga ishora qilmaydi.

Va men osmondan tushib kelayotgan bir farishtani ko‘rdim; uning qo‘lida tubsizlik qudug‘ining kaliti va katta bir zanjir bor edi. U ajdarni, ya‘ni qadimiy ilonni, ya‘ni Iblis va Shaytonni tutib oldi-da, uni ming yilga bog‘lab qo‘ydi. So‘ng uni tubsizlik qudug‘iga tashladi, uni qamab qo‘ydi va ustidan muhr bosdi, toki ming yil tamom bo‘lguncha u xalqlarni endi aldamasin; shundan keyin esa u ozgina muddatga bo‘shatilishi kerak. Va men taxtlarni ko‘rdim; ularga o‘tirganlarga hukm qilish hokimiyati berildi. Yana Iso haqida bergan guvohliklari va Xudoning kalomi uchun boshi kesilganlarning jonlarini, shuningdek hayvonga ham, uning suratiga ham sajda qilmagan, peshonalariga ham, qo‘llariga ham uning tamg‘asini qabul qilmaganlarning jonlarini ko‘rdim; ular tirilib, Masih bilan birga ming yil shohlik qildilar. Vahiy 20:1–4.

Muqaddaslarga “berilgan” hukm, ularning hukm qilinishini emas, balki ming yillik davr mobaynida fosiqlar ustidan hukm chiqarishlarini bildiradi.

“Birinchisi tirilish bilan ikkinchi tirilish orasidagi ming yil davomida fosiqlar ustidan hukm bo‘ladi. Havoriy Pavlus bu hukmga ikkinchi kelishdan keyin sodir bo‘ladigan voqea sifatida ishora qiladi. ‘Rabbiy kelmagunicha hech narsaga hukm qilmang; U zulmatning yashirin narsalarini ham yorug‘likka chiqaradi va yuraklarning niyatlarini oshkor qiladi.’ 1 Korinfliklarga 4:5. Doniyor esa Qadimiy Kunlar kelganida, ‘hukm Oliy Zotning azizlariga berildi’, deb e‘lon qiladi. Doniyor 7:22. Shu vaqtda solihlar Xudo uchun shohlar va ruhoniylar sifatida hukmronlik qiladilar. Yuhanno Vahiy kitobida shunday deydi: ‘Men taxtlarni ko‘rdim, va ularga o‘tirdilar, ularga hukm qilish vakolati berildi.’ ‘Ular Xudoning va Masihning ruhoniylari bo‘ladilar va U bilan birga ming yil hukmronlik qiladilar.’ Vahiy 20:4, 6. Aynan shu paytda, Pavlus oldindan aytganidek, ‘azizlar dunyoni hukm qiladilar.’ 1 Korinfliklarga 6:2. Ular Masih bilan birlashgan holda fosiqlarni hukm qiladilar, ularning amallarini nizom kitobi — Muqaddas Kitob bilan solishtirib, har bir ishni tanada qilingan amallarga ko‘ra hal qiladilar. So‘ngra fosiqlar tortishi lozim bo‘lgan ulush ularning ishlariga muvofiq o‘lchab beriladi; va bu o‘lim kitobida ularning ismlari qarshisiga yozib qo‘yiladi.”

“Shayton hamda yovuz farishtalar ham Masih va Uning xalqi tomonidan hukm qilinadilar. Pavlus shunday deydi: ‘Farishtalarni hukm qilishimizni bilmaysizlarmi?’ 3-oyat. Yahudo esa shunday e‘lon qiladi: ‘O‘zlarining dastlabki martabasini saqlamagan, balki o‘z maskanlarini tark etgan farishtalarni U buyuk kunning hukmigacha zulmat ostida abadiy zanjirlarda saqlab qo‘ygandir.’ Yahudo 6.”

“Ming yilning oxirida ikkinchi tirilish sodir bo‘ladi. Shunda fosiqlar o‘liklardan tiriltiriladi va ‘yozilgan hukm’ning ijro etilishi uchun Xudoning huzurida paydo bo‘ladilar. Shunday qilib, vahiy yozuvchisi solihlarning tirilishi tasviridan keyin shunday deydi: ‘Qolgan o‘liklar esa ming yil tugamaguncha yana tirilmadilar.’ Vahiy 20:5. Ishayo ham fosiqlar haqida shunday e‘lon qiladi: ‘Ular chohga tashlangan mahbuslar kabi bir joyga to‘planadilar, zindonga qamab qo‘yiladilar, va ko‘p kunlardan keyin yo‘qlanadilar.’ Ishayo 24:22.” Buyuk kurash, 660, 661.

Shunday ekan, “xalqlarning g‘azablanishi” sinov muddati yopilishidan oldin dunyo boshiga keladigan “tashvishli zamonlar”ni anglatishi ravshandir; va “xalqlar g‘azablenganda”, ular ayni bir paytda “tiyib turiladi”.

“Men xalqlarning g‘azabi, Xudoning qahri va o‘liklarni hukm qilish vaqti bir-biridan alohida va aniq ekanini, biri ikkinchisidan keyin kelishini ko‘rdim.” Ilk Yozuvlar, 36.

“Xalqlar g‘azablengan” paytda, keyingi yomg‘ir yog‘a boshlaydi.

“O‘sha paytda, najot ishi yakuniga yetib borayotgan bir vaqtda, yer yuziga kulfat kelayotgan bo‘ladi, xalqlar g‘azabga to‘ladi, biroq uchinchi farishtaning ishiga to‘sqinlik qilmasligi uchun tiyib turiladi. O‘sha paytda ‘so‘nggi yomg‘ir,’ ya‘ni Rabbimiz huzuridan keladigan tetiklanish keladi, toki u uchinchi farishtaning baland ovozigga qudrat bersin va azizlarni yetti so‘nggi ofat to‘kiladigan davrda sobit turishga tayyorlasin.” Early Writings, 85.

Shunday bir payt keladiki, unda “xalqlar g‘azabga to‘ladi”, biroq ayni vaqtda ular “tiyib turiladi”. Aynan o‘sha paytda Masih O‘zining ulug‘vorlik shohligini o‘rnatadi, chunki U O‘z shohligini keyingi yomg‘ir davrida o‘rnatadi.

“Keyingi yomg‘ir pok bo‘lganlar ustiga yog‘moqda — o‘shanda hamma uni ilgarigidek qabul qiladi.

“To‘rt farishta qo‘yib yuborganlarida, Masih O‘z shohligini o‘rnatadi. Qo‘lidan kelgan barcha ishni qilayotganlardan boshqasi keyingi yomg‘irni qabul qilmaydi.” Spalding and Magan, 3.

«Ilk Yozuvlar»dagi avvalgi ikki parcha shuni ko‘rsatadiki, xalqlar g‘azabga kelgan, va ayni paytda “to‘xtatib turilgan” pallada, to‘rt farishta to‘rt shamolni ushlab turadi. Demak, xalqlarning g‘azabga kelishi “to‘rt shamol” bilan ifodalanadi. U, shuningdek, to‘rt farishta g‘azablengan xalqlarni tiyib turgan vaqtda kechgi yomg‘ir kelishini ham qayd etgan. Kechgi yomg‘ir kelganida boshlanadigan vaqt davri — bu ayni paytda xalqlar g‘azabga kelgan, biroq tiyib turilgan payt ham bo‘lib — Mikoil o‘rnidan turib, inson uchun sinov muddati yopilgunicha davom etadi. O‘sha vaqt davri najot eshigi yopilayotgan davrdir, va shu bois u Masihning Eng Muqaddas Joydagi so‘nggi ishini ifodalaydi; bu esa U odamlarning gunohlarini yoxud ularning ismlarini hukm kitoblaridan o‘chirayotgan davr sifatida ko‘rsatiladi. Farishtalar to‘rt shamolni ushlab turgan o‘sha vaqt davri bir yuz qirq to‘rt mingning muhrlanish vaqtidir.

Uchinchi Voyning Islom(i) — “xalqlarni g‘azablantiradigan” kuchdir, va uchinchi Voy 2001-yil 11-sentabrda yetib keldi, biroq Islom darhol “to‘xtatib turildi.” “Sharq shamoli” Islomning timsolidir, va Ishayo “sharq shamoli”ni Xudo “to‘xtatib turadigan” (jilovlaydigan) “dag‘al shamol” deb belgilaydi. Islomning urushi qayta-qayta to‘lg‘oq tutgan ayol sifatida tasvirlanadi, chunki u 2001-yil 11-sentabrda, Vahiy kitobining o‘n sakkizinchi bobidagi qudratli farishta nozil bo‘lgan paytda, Nyu-York shahrining ulkan binolarining qulatilishi bilan belgilangan holda boshlangan va tobora kuchayib boradigan urushdir.

“Endi men Nyu-Yorkni suv to‘lqini supurib ketadi, deb e‘lon qilganman, degan gap qayerdan chiqdi? Men buni hech qachon aytmaganman. Men u yerda qavatma-qavat qad ko‘tarayotgan ulkan binolarga qarab shunday deganman: ‘Rabbiy yer yuzini qattiq larzaga keltirish uchun

o‘rnidan turganida, naqadar dahshatli manzaralar yuz beradi! Shunda Vahiy 18:1–3 dagi so‘zlar bajo bo‘ladi.’ Vahiyning o‘n sakkizinchi bobining barchasi yer yuziga kelajak narsalar haqida ogohlantirishdir. Ammo Nyu-York ustiga nima kelishi to‘g‘risida menga, aynan shu borada, alohida nur berilmagan; men faqat shuni bilamanki, bir kun kelib u yerdagi ulkan binolar Xudoning qudrati aylantirib va ag‘darib yuborishi bilan qulatiladi. Menga berilgan nurdan bilamanki, halokat dunyoda mavjud. Rabbiydan chiqqan bir so‘z, Uning qudratli quvvatining bir teginishi — va bu ulkan inshootlar qulaydi. Biz tasavvur qila olmaydigan darajada dahshatli manzaralar yuz beradi.” Review and Herald, July 5, 1906.

1843 va 1850-yilgi jadvallarda Islom “jang otlari” sifatida ifodalangan. Vahiy kitobining to‘qqizinchi bobida, birinchi va ikkinchi Voyning Islomi bayon etilgan joyda, Islomning tabiati Islom shohining nomi orqali aniqlab beriladi.

Ularning ustidan tubsizlik qa‘rining farishtasi bo‘lgan bir podshoh bor edi; uning ismi ibroniy tilida Abaddon, yunon tilida esa uning ismi Apollyondir. Vahiy 9:11.

To‘qqizinchi bobning o‘n birinchi oyati bo‘lgan bu oyat payg‘ambarlik ma‘nosida shuni aniqlab ko‘rsatadiki, xoh Eski Ahdda (ibroniychada), xoh Yangi Ahdda (yunonchada) ifodalangan bo‘lsin, Islomning tabiati Abaddon yoki Apollyondir. Har ikkala nom ham “halokat va o‘lim” degan ma‘noni anglatadi.

“Farishtalar to‘rt shamolni ushlab turibdilar; ular jilovdan chiqib ketishga va butun yer yuzi uzra yopirilishga intilayotgan g‘azabli ot sifatida tasvirlangan bo‘lib, o‘z yo‘lida vayronagarchilik va o‘limni olib keladi.” Manuscript Releases, 20-jild, 217.

To‘rt shamol Muqaddas Kitob bashoratidagi g‘azablangan otdir; u jilovdan chiqishga urinmoqda. G‘azablangan otning bashoriy xususiyatlaridan biri shuki, u tiyib turilgan, ammo u butun yer yuzi ustiga “halokat va o‘lim” keltirish uchun jilovdan chiqishga intilmoqda.

Biz bu mavzularni keyingi maqolada ko‘rib chiqishda davom etamiz.

“Qaniydi, Xudoning xalqi hozir deyarli butparastlikka berilib ketgan minglab shaharlarning yaqinlashib kelayotgan halokatini his eta olsa edi! Ammo haqiqatni e‘lon qilishi kerak bo‘lganlarning ko‘plari o‘z birodarlarini ayblab, hukm qilmoqdalar. Xudoning o‘zgartiruvchi qudrati onglar uzra kelganida, qat‘iy o‘zgarish yuz beradi. Odamlarda tanqid qilish va vayron etishga moyillik bo‘lmaydi. Ular nur dunyoga porlashiga to‘sqinlik qiladigan holatda turmaydilar. Ularning tanqid qilishi, ularning ayblashi to‘xtaydi. Dushmanning kuchlari jang uchun safarbar bo‘lmoqda. Oldimizda shiddatli to‘qnashuvlar turibdi. Bir-biringizga mahkam jipslashing, ey birodarlarim va opa-singillarim, jipslashing. Masih bilan bog‘laning. ‘Sizlar: “Ittifoq”, demanglar,... ularning qo‘rqanidan qo‘rqmanglar va vahimaga tushmanglar. Lashkarlar Egasi bo‘lgan Egamizni O‘zi muqaddas deb bilinglar; U sizning qo‘rquvingiz bo‘lsin va U sizning dahshatingiz bo‘lsin. Va U muqaddas maskan bo‘lur; ammo Isroilning har ikki xonadoni uchun qoqinish toshi va to‘siq qoyasi, Quddus aholisiga esa tuzoq va qopqon bo‘lur. Va ularning ko‘plari qoqilib, yiqilur, parchalanur, tuzoqqa ilinur va tutib olinur.”

“Dunyo bir teatrdir. Uning aholisi bo‘lgan aktyorlar so‘nggi buyuk dramadagi o‘z rollarini ijro etishga tayyorlanmoqdalar. Xudo ko‘zdan yo‘qolgan. Insoniyatning buyuk ommasi orasida,

odamlar o‘z xudbin maqsadlarini amalga oshirish uchun birlashishlaridan boshqa, hech qanday birlik yo‘q. Xudo kuzatib turibdi. Unga qarshi bosh ko‘targan fuqarolari borasidagi Uning niyatlari amalga oshadi. Dunyo insonlar qo‘liga topshirilmagan, garchi Xudo bir muddat chalkashlik va tartibsizlik unsurlarining hukmronlik qilishiga yo‘l qo‘yayotgan bo‘lsa-da. Pastdan kelgan bir qudrat dramadagi so‘nggi buyuk sahnalarni yuzaga keltirish uchun ish olib bormoqda,—ya’ni Shayton Masih sifatida kelib, maxfiy jamiyatlarga o‘zlarini bog‘lab qo‘yayotganlar orasida nohaqlikning har xil aldamchiliklari bilan ish yuritmoqda. Ittifoqlashish ehtirosiga berilayotganlar dushmanning rejalari amalga oshishiga xizmat qilmoqdalar. Sabab ortidan oqibat keladi.”

“Gunoh deyarli o‘z chegarasiga yetdi. Dunyo sarosimaga to‘ldi, va tez orada insonlar ustiga buyuk dahshat keladi. Oxir juda yaqin. Haqiqatni biladigan bizlar tez orada dunyo ustiga g‘oyat kutilmagan holda yog‘iladigan hodisalarga tayyorlanayotgan bo‘lishimiz kerak.”
Review and Herald, September 10, 1903.